

Mutlová, Petra

Resumé

In: Mutlová, Petra. *Nicolai Dresdensis Apologia : de conclusionibus doctorum in Constantia de materia sanguinis*. Vydání první Brno: Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, 2015, pp. 89-90

ISBN 978-80-210-8124-6

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/135132>

Access Date: 17. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

RESUMÉ

Při vysokém počtu kopií, v jakém se *Apologie* dochovala, se podle očekávání ukázalo jako nemožné stanovení stemmatu či přesnější určení genetických skupin rukopisů, než jaké bylo uvedeno výše. Zároveň je potřeba zopakovat, že se nepodařilo prokázat, že by některý z dochovaných rukopisů *Apologie* byl cele opsán z jiného dochovaného rukopisu, a vyloučit tak některou z analyzovaných kopií z kolace. Po zvážení všech výše uvedených skutečností byl za základní rukopis edice zvolen rukopis pražské Národní knihovny, sign. IV G 15 (G), který se dá pokládat za jednu z nejvýznamnějších a nejstarších dochovaných literárních sbírek Mikulášova díla. Dvakrát zde totiž lze najít v roce 1417 a je pravděpodobně starší než ostatní dochované rukopisy přinášející významné exkurzy do Mikulášovy literární pozůstalosti (tj. mikulovský rukopis Mk 102, krakovský BJ 2148 a budyšínský 8° 8) i další rukopisy, ve kterých se *Apologie* dochovala. Ke čtení obou písařů, kteří se zde na zapsání *Apologie* podíleli, lze ovšem vznést řadu výhrad. Rukopis G sice přináší text *Apologie* celý, bez zásadních omisí, a po několika dílčích kolacích se zdál být nejlepším. V jiném světle se ovšem ukázal po přípravě kompletního aparátu a vyhodnocení všech růzností. Rukopis G má do značné míry samostatnou textovou tradici, jak ukazuje četnost jeho samostatných růzností; ne vždy dokonce přináší čtení nejlepší. Nicméně oproti kopiím, které se zdají být stejně spolehlivé či na stejné úrovni jako rukopis G, hovoří argument, že ve třetí konkluzi shodně vypustily delší úsek sestávající z citátu z Augustína a kanonického práva, který se čte i v Mikulášově kázání *Sermo Nisi manducaveritis*, v *De quadruplici missione* či *Replie*. Za těchto okolností jsem se o rekonstrukci textu pokusila s tou podmínkou, že jsem sice následovala nejlepší čtení, upřednostnila jsem však samostatná čtení rukopisu G tam, kde i případný *consensus codicum* přináší čtení gramaticky či sémanticky rovnocenně správné. Toto

pravidlo se ovšem neuplatňuje v případě omisí a citátů, pokud všechny rukopisy s výjimkou *G* a maximálně jednoho dalšího přinášejí text shodný s textem citované autority – ten se v takovém případě objevuje v hlavním textu. Tento přístup bylo možné uplatnit pochopitelně jen v případech, kdy byla k dispozici moderní edice citovaného textu; u starých tisků a rukopisného materiálu bylo třeba takovéto situace posuzovat případ od případu. Z důvodu specifčnosti dochování středověkého rukopisného materiálu tak i výše uvedené závěry zůstávají pouze v rovině hypotéz a pro komplexní poučení o vztazích mezi rukopisy lze odkázat na textověkritický aparát v předkládané edici.